

גוֹוִיל מַעִידוֹן שֶׁל אֵינְכֶתֶב

מתוך "קפה נואר"

בין אור ואין, הנפש השרה היא סף-קול מהלך בחוצות עצמו; ישנה ולבה ער, חוצה עד גבול הכוח, ומעבר. ככזו היא אינה חדלה להתרחש. קולה מודיע על חרשותו, גם כשהוא נענה כרחש שר. הקול תובע לגלות מבעלות על מלים, לחדול להבין. להתכנס אל מרחב השפה לא כדי לנכס, אלא כדי לסכן את מה שמוכר.

היא ה"לכי-לך" הנשי בשיר-השירים (ב: 10,13).

לא "לך לך", זה הגברי מבראשית, המנשל אדם ממקומו כדי לכבוש מרחב זהות ידוע מראש ("הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָה"). היא, תנועה אֶל כפות המנעול. תמיד במרחק ידיעה, מדובבת את ה"שם" כ"שם"; גל נעול, מת ונולד באחת.

משאלת השיר היא לשוב ולמזג "עליונים ושאולות" שנפרדו בבריאה במלה. שהרי הדיבור "יהי אור" מפתל פנימה גם נהי, געגוע נסתר לשלמות שאבדה. הקרבה הארכאית בין אור ומארה נרמזת אטימולוגית בהכפלת עיצור: **אור – אור**; מוסיקה מסגירה את מה שמילים מנסות להרחיק.

קול שר מפציע לעולם זב אור; מגורש מעצמו, תר אחרי מה שחומק חקוק-שתיקה.

הנפש דרוכה לשמוע את מעמקיה נענים כגביש וכאבן נגף, רק כדי לגלות שהיא לא נלכדת. חוצה את שפת המלים, **נשיותה** קרבה אל הנשיה. אין לה **נושים** אחרים זולת קולה, והוא תובע.

מה רוצה הקול? בדומה לקול **יה**, נשיות היא ציווי לקשב מתמיד. היא נקב, ניקבה, מעין חתום. קצובה כפעמת רווח, לא שפה, אלא נייע שפתיים, תנועה של עוררות יותר מאשר ידיעה. עתיקה יותר מהזיכרון (שהוא זכרי), היא הגוויל מעידן של אינכתב. אבודה כמסתור. והשם – שמה – מופקד בה כמשכון.

היא האַנְיָמָה המתמסרת לעברית כשאלה: "אַנְי-מָה?" והקול מגיה גבוה מתוכה, אינו משיב, רק מוסיף לתבוע: "קוּמִי...לְכִי לָךְ".

עד מתי?

תמיד